

Arrest

nr. 275 178 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2022 werd aan verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, afgeleverd. Verzoekster stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat met het arrest 275 177 van 11 juli 2022 werd verworpen.

1.2. Op dezelfde dag kregen verzoekster en haar kinderen een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 10/02/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D.

voornaam : V.

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats : Shqiptare

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: /

+ haar kinderen D.H. (°(...)2020, nationaliteit: Albanië) en D.L. (4 jaar oud volgens administratief verslag PZ Antwerpen)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/02/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene verblijft reeds sedert minstens 17/05/2019 – wanneer zij een aanvraag voor wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen indiende - in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot een machtiging tot verblijf in bij de overheid. Bovendien werd betrokkene in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15/12/1980 en het KB van 17/09/2014 twee keer uitgenodigd voor een gesprek, namelijk op 12/11/2020 en 02/12/2020. Betrokkene kwam echter niet opdagen. Ook op een derde uitnodiging voor 20/01/2021 ging betrokkene niet in.

Betrokkene verklaart niet dat zij een gezinsleven heeft in België en dit blijkt eveneens uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds 2x een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende bij de stad Antwerpen, op 17/05/2019 en op 03/10/2019, telkens met de Belgische onderdaan de heer B.G. (°(...)1954). Beide aanvragen werden door de stad Antwerpen geweigerd, respectievelijk op 02/07/2019 en op 26/02/2020, deze laatste na een negatief advies van het Parket van de procureur des Konings afdeling Antwerpen op 21/02/2020, nadat het desbetreffende Parket had vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien toont het administratief verslag van de PZ Antwerpen van 10/02/2022 aan dat betrokkene niet verblijft bij de heer B., zij werd immers door de PZ Antwerpen aangetroffen bij de Belgische onderdaan de heer P.C. (°(...)1974), waarbij zij slechts tijdelijk verbleef. De heer P. had de PZ Antwerpen zelf uitgenodigd omdat betrokkene en haar 2 kinderen langer dan voorzien bij hem verbleven. Er is dus geen sprake van een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene werd door de PZ Antwerpen aangetroffen in het bijzijn van haar 2 minderjarige kinderen. Betrokkene verklaart niet dat zij of haar kinderen medische problemen kennen.

Het administratief dossier bevat geen informatie omtrent de oudste dochter (D.L.) van betrokkene. Wat betreft de jongste dochter van betrokkene, leert het administratief dossier ons dat betrokkene op

13/02/2020 tezamen met de heer B. een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind D.H. indiende te Antwerpen. Op 28/02/2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek (negatief advies Parket van de procureur des Konings Antwerpen van 21/02/2020) bleekt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont verder niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van de kinderen met hun vertrouwde omgeving zou impliceren, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene gaat niet automatisch in tegen het belang van de kinderen. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat zij zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op het lokale sociale en culturele leven waaronder de kleuterschool. Hoewel de kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Albanië. Betrokkene heeft immers de Albanese nationaliteit en is in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kinderen niet in het Albanees zouden opvoeden, wat haar moedertaal is en tevens de enige taaldie zij machtig zou zijn. Dit houdt in dat de beide dochters minstens een basis mondelinge kennis van het Albanees hebben om vanuit te vertrekken, alleszins naargelang het taalvermogen dat mogelijk is op hun leeftijd. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Het administratief dossier bevat verder geen informatie omtrent de scholing van de kinderen. We kunnen ervan uitgaan dat de jongste dochter gezien haar leeftijd nog geen school loopt. Wat betreft de oudste dochter, D.L., geldt dat zij nog niet schoolplichtig is in België. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes dochter hier mogelijks naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel verwijst verzoekster integraal naar de middelen die zij heeft aangevoerd in haar verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het inreisverbod is gesteund op de overweging dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Zoals verzoekster het zelf stelt, zijn de middelen waarop zij doelt, gericht tegen het bevel. Aangezien het bevel niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep, is het eerste middel onontvankelijk. Voor de beoordeling van de middelen in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden verwezen naar arrest 275 177 van 11 juli 2022.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het middel luidt als volgt:

“6.

In casu wordt aan verzoekster en haar kinderen een inreisverbod opgelegd voor de maximumduur van 3 jaar.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat

- *opzichtsens verzoekster en haar kinderen eerder nog geen verwijderingsmaatregel werd genomen;*
- *dat er geen redenen van openbare orde voorliggen;*
- *m.a.w. een eerste verwijderingsmaatregel zonder begeleidende omstandigheden onmiddellijk gepaard gaat met een inreisverbod voor de maximumperiode van 3 jaar;*

In de bestreden beslissing kunnen enkel volgende overwegingen worden gelezen:

- *verzoekster heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;*
- *verzoekster heeft geen gezinsleven op Belgisch grondgebied;*
- *er is rekening gehouden met de belangen van de kinderen;*

7.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van art. 11 van richtlijn 2008/115/ EG (Terugkeerrichtlijn) en in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” (C/2017/6505) is uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval.

Bij de bepaling van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- *of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;*
- *of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;*
- *of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;*
- *of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;*
- *of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken;*

Wanneer de maximumduur van het inreisverbod wordt opgelegd, dienen redelijkerwijze verzwarende omstandigheden voor te leggen die rechtvaardigen dat voor de maximale duur van het inreisverbod wordt gekozen.

8.

In casu liggen zulke verzwarende omstandigheden niet voor en bevat de bestreden beslissing geen elementen welke kunnen worden beschouwd als een verzwarende omstandigheid.

De overwegingen terzake (i) het belang van de kinderen is vooreerst de woordelijke herhaling van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten en kan aldus niet als autonome of adequate motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod worden beschouwd.

Bovendien kan met betreffende motivering hoogstens worden getracht de verenigbaarheid van het opleggen van een inreisverbod met het belang van de kinderen aan te tonen, doch de stelling van verwerende partij dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met het belang van de kinderen laat nog niet toe te begrijpen waarom dan wel precies voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen door verwerende partij.

De (door verwerende partij vooropgestelde) verenigbaarheid van het inreisverbod met het belang van de kinderen, is geenszins te beschouwen als een verzwarende omstandigheid dewelke de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod doet begrijpen.

Weze nota bene opgemerkt dat verwerende partij meent niet te moeten overgaan tot identificatie van één van de kinderen en aldus zonder enig onderzoek van het profiel van het tweede kind overgaat tot het opleggen van een inreisverbod zonder aldus over de gegevens van het tweede kind te beschikken en zonder aldus over de vereiste gegevens te beschikken om alle belangen van het gezin in kaart te brengen en er passend rekening mee te houden. Het oudste kind (L.) heeft overigens geen identiteitsdocument en is in Albanië op heden niet gekend, zodat zij uiteraard ook geen uitvoering kan geven aan enig inreisverbod.

Zulke totstandkoming van de bestreden beslissing - zonder enig onderzoek te voeren naar de identiteit van het minderjarige kind- wijst op een onzorgvuldige en onredelijke totstandkoming van de beslissing.

Dat er thans geen gezinsleven zou voorliggen, is evenmin te beschouwen als een verzwarende omstandigheid die de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod zou rechtvaardigen.

Ook hier dient vastgesteld dat de overwegingen de woordelijke herhalingen zijn van de overwegingen ter schraging van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook hier kan worden opgemerkt dat de (door verwerende partij voorgehouden) afwezigheid van gezinsleven hoogstens kan doen begrijpen waarom verwerende partij niet heeft afgezien van het opleggen van een inreisverbod, doch tegelijkertijd niet kan doen begrijpen waarom verwerende partij de welbepaalde beslissing heeft genomen om de maximumduur van het inreisverbod op te leggen.

10.

Ten slotte betoogt verwerende partij dat verzoekster niet zou hebben getwijfeld om op illegale wijze op Belgisch grondgebied te verblijven.

Weze benadrukt dat aan verzoekster voorheen nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zodat de Staatssecretaris ook niet kan voorhouden dat verzoekster zich zou onttrokken hebben aan de naleving van een eerdere verwijderingsmaatregel.

De uitnodigingen welke verwerende partij aan verzoekster stelt te hebben toegestuurd, werden door verzoekster niet ontvangen, of mogelijks weggemaakt door een andere bewoner uit het gebouw aangezien er verschillende postbussen zijn en zich derhalve regelmatig vergissingen in de postbedeling voordoen.

Wat er ook van zij, zelfs indien per impossible zou worden aangenomen dat verzoekster “niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven”, vormt zulks in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet zou hebben voldaan aan haar terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wespens niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. ”

En nog:

“De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. ”

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

“De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. ”

Deze overweging geldt a fortiori ook voor onderhavige zaak: in casu mocht verzoekster voorafgaandelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen zodat zij ook niet geacht kan worden zich onttrokken te hebben aan enige verwijderingsmaatregel.

11.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat door verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod schijnbaar geen rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat L. zich thans in het midden van het tweede jaar van de kleuterklas bevindt in kleuterschool [...]”.

Het lopende schooltraject op Belgisch grondgebied van L. — die nota bene nog nooit een voet in Albanië heeft gezet- is een omstandigheid die redelijkerwijze behoort in overweging genomen te worden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, o.a. om reden dat deze omstandigheid van aard is de voorgehouden hardnekkigheid in hoofde van verzoekster om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, te relativeren c.q. te nuanceren.”

2.2.2. Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[...]”.

In de bestreden beslissing staat vermeld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt dat de minister c.q. de staatsecretaris of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Verzoekster betwist niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd in haren hoofde, zodat haar een inreisverbod kon worden opgelegd.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Verzoekster geeft dan wel een overzicht van wat in haar ogen “verzwarende of verzachtende

omstandigheden” zouden kunnen uitmaken, maar het komt haar toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij in haar specifieke geval op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot het bepalen van de termijn van drie jaar. Daarbij moet worden benadrukt dat het eigen is aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

In casu oordeelde de verwerende partij dat de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt. Verzoekster is van oordeel dat de maximumduur niet gerechtvaardigd is, aangezien er geen verzwarende omstandigheden voorliggen of worden vermeld die deze termijn kunnen rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod vooreerst rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, minstens al sinds 17 mei 2019 en niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Daarnaast wijst de verwerende partij op het feit dat verzoekster niet inging op drie uitnodigingen voor een gesprek die zij ontving in het kader van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat haar verklaringen van wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan B.G. werden geweigerd respectievelijk op 2 juli 2019 en op 26 februari 2020, deze laatste na een negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wilde registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De verwerende partij stelt verder ook vast dat verzoekster niet verblijft bij B.G. maar bij P.C., die uiteindelijk zelf de politie contacteerde omdat verzoekster en haar kinderen langer dan voorzien bij hem verbleven. De erkenning van verzoeksters minderjarig kind D.H. ingediend door meneer B.G. werd geweigerd op 28 februari 2020 na negatief advies van het parket omdat deze erkenning enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Dit vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De verwerende partij concludeert dat er geen sprake is van een gezinsleven in België zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de twee minderjarige kinderen wijst de verwerende partij er tot slot op dat een terugkeer verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM en niet blijkt dat die terugkeer hun belangen zal schaden, gelet op het feit dat zij vergezeld zijn van hun moeder, hun zeer jonge leeftijd maakt dat zij zich makkelijk zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving en niet aannemelijk is gemaakt dat zij geen enkele band zouden hebben met Albanië of een zodanige taal- en cultuurachterstand zouden hebben dat ze er niet zouden kunnen aansluiten bij het sociale en culturele leven, daarin begrepen de kleuterschool. Tot slot wordt ook nog vastgesteld dat het jongste kind, gelet op haar leeftijd, nog geen school loopt en dat de oudste dochter nog niet schoolplichtig is en blijkt dat scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst.

Verzoekster betoogt vooreerst dat er in casu geen verzwarende omstandigheden zijn en stelt niet te begrijpen waarom de maximumduur wordt opgelegd. Zij wijst hierbij ook op het feit dat de motivering over deze elementen een woordelijke herhaling is van de motivering opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er moet echter niet worden gemotiveerd waarom geen kortere termijn dan de maximumtermijn van drie jaar is opgelegd. De verwerende partij moet de verzoekster inzicht geven en er blijken van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat de motivering een woordelijke herhaling uitmaakt van diegene opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de elementen waarvan sprake betrekking hebben op de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoekster bekritiseert een aantal van de in de bestreden beslissing opgenomen elementen.

Wat betreft het argument dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, betoogt zij dat dit eigenlijk een parafrasering is van het gegeven dat zij haar terugkeerverplichting niet zou zijn nagekomen, wat als motivering niet volstaat volgens rechtspraak die verzoekster aanhaalt. In dat verband verwijst zij ook naar het feit dat noch aan haar, noch aan haar kinderen, eerder een verwijderingsmaatregel werd afgeleverd. Ze stelt niet te begrijpen waarom een eerste verwijderingsmaatregel meteen gepaard gaat met een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar.

De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij ervan uitgaat dat ze zou zijn gesteund op de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere terugkeerverplichting. Verzoeksters betoog is aldus niet dienstig. Zoals reeds gesteld is de bestreden beslissing genomen op grond van de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze laatste beslissing werd inmiddels ook verworpen door de Raad bij arrest 275 177 van 11 juli 2022, waardoor dit gegeven definitief vaststaat. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is de verwerende partij ertoe gehouden in dat geval een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar op te leggen.

Zoals reeds gesteld wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster niet heeft getwijfeld op om illegale wijze in België te verblijven, nu zij geen pogingen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en zij ook verwickeld is in verschillende schijnsituaties waarover het parket negatieve adviezen heeft verstrekt. Verder werd ook vastgesteld dat zij niet is ingegaan op verschillende uitnodigingen vanwege de verwerende partij in het kader van artikel 74/9, §3 van de Vreemdelingenwet. Wat dit laatste betreft, betoogt verzoekster dat ze deze uitnodigingen niet heeft ontvangen of dat deze mogelijks werden weggemaakt door een andere bewoner uit het gebouw aangezien er verschillende postbussen zijn en zich derhalve regelmatig vergissingen in de postbedeling voordoen. In zijn arrest 275 177 van 11 juli 2022 heeft de Raad reeds het volgende vastgesteld:

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bedoelde uitnodigingen zijn verstuurd naar het adres waar verzoekster woonachtig was en dat de verwerende partij ter plaatse heeft vastgesteld dat haar naam op de bel en de brievenbus vermeld was. Verzoekster toont in het licht van deze vaststellingen niet aan dat daar anders over moet worden gedacht.”

Verzoekster toont ook in het onderhavige verzoekschrift niet aan dat er vergissingen zijn gebeurd in de postbedeling of dat de uitnodigingen zijn weggemaakt. Bovendien staat haar argumentatie er niet aan in de weg dat ook is vastgesteld dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat zowel op het vlak van de verklaring van wettelijke samenwoning als op het vlak van de erkenning van haar kind, het parket heeft vastgesteld dat deze enkel gericht waren op het verwerven van een verblijfsrecht.

Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat haar oudste dochter in de tweede kleuterklas zit. Eenvoudige lezing van de motieven –waarin wordt gesteld dat L. niet schoolplichtig is en dat verzoekster niet aantoonbaar dat geen scholing in Albanië kan worden verkregen- leert dat zij daarin niet kan worden gevolgd. Waar zij erop wijst dat de lopende scholing van dochter L. een omstandigheid is die van aard is de voorgehouden hardnekkigheid in hoofde van verzoekster om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, te relativiseren en te nuanceren is de Raad van oordeel dat zij met dit argument voor zichzelf een “verzachtende omstandigheid” wil creëren. Echter, het eigen subjectieve oordeel van verzoekster waarom zij meent dat zij het land niet kan verlaten ondanks haar gebrek aan verblijfsstatuut, kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat, het vermelde parcours van verzoekster sedert 2019 in acht genomen, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven kennelijk onredelijk zou zijn of onzorgvuldig.

Verzoekster meent dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk is omdat er geen onderzoek is gevoerd naar de identiteit en het profiel van haar oudste dochter L. Hierdoor zou de verwerende partij niet over alle gegevens beschikken waardoor ze niet passend rekening kon houden met alle belangen van het gezin. Verzoekster betoogt dat aangezien ze niet over identiteitsdocumenten beschikt en niet gekend is in Albanië, haar dochter L. geen uitvoering kan geven aan het inreisverbod.

De Raad wijst erop dat het betoog van verzoekster, los van de bewoordingen die zij zelf hanteert, in wezen erop neer komt dat zij van oordeel is dat zij geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder meer. In dit verband kan worden gewezen op de beoordeling in het arrest 275 177 van 11 juli 2022:

“Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, volgen de kinderen de verblijfsrechtelijke situatie van hun moeder. Zij dienen dan ook samen met hun moeder het grondgebied te verlaten. Verzoekster, die kennis heeft genomen van de argumenten in de nota, voert hiertegen ge verweer. Hoewel de verwerende partij verder ook kan worden gevolgd waar zij stelt dat het in de eerste plaats aan verzoekster is om ervoor te zorgen dat haar kinderen over de nodige identiteitsdocumenten

beschikken –verzoekster toont niet aan dat zij deze inspanning ook heeft geleverd- blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij ter zake al initiatief heeft genomen. Zo blijkt dat er thans een geboorteakte van het kind voorligt, waarin wordt vermeld dat het in Amsterdam is geboren op 23 mei 2017, zonder gekende vader. Verder blijkt dat de verwerende partij informatie heeft ontvangen vanwege de Nederlandse liaison-ambtenaar waaruit blijkt dat een apostillering van deze geboorteakte moet gebeuren via de rechtbank van Amsterdam en dat na ontvangst van het geapostilleerd document de registratie kan worden aangevraagd bij de Albanese ambassade. Dat verzoeksters dochter onverwijderbaar zou zijn, is dan ook niet aangetoond. Verder blijkt uit de inspanningen van de verwerende partij dat zij niet zal overgaan tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot op het moment dat vaststaat dat verzoekster kan worden vergezeld door haar twee dochters. Een scheiding tussen verzoekster en haar oudste dochter is derhalve niet aan de orde, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.”

Waar verzoekster aanhaalt dat haar dochter nog geen voet in Albanië heeft gezet, merkt de Raad op dat hierover eveneens werd gemotiveerd in de bestreden beslissing in die zin dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op het lokale sociale en culturele leven waaronder de kleuterschool. Verzoekster toont niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster tot slot wijst op het feit dat er geen redenen van openbare orde voorliggen, merkt de Raad op dat indien deze redenen wel zouden voorliggen artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing zou kunnen zijn, waarbij de verwerende partij een termijn van meer dan vijf jaar kan opleggen. Ze toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door een termijn van drie jaar op te leggen, die wettelijk is voorzien bij artikel 74/11, §1, tweede lid. Door deze bepaling toe te passen heeft de verwerende partij immers al rekening gehouden met de afwezigheid van redenen van openbare orde in hoofde van verzoekster.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS